BÜYÜK

Ateş

SAYI : 23

Tabanca Kanunu

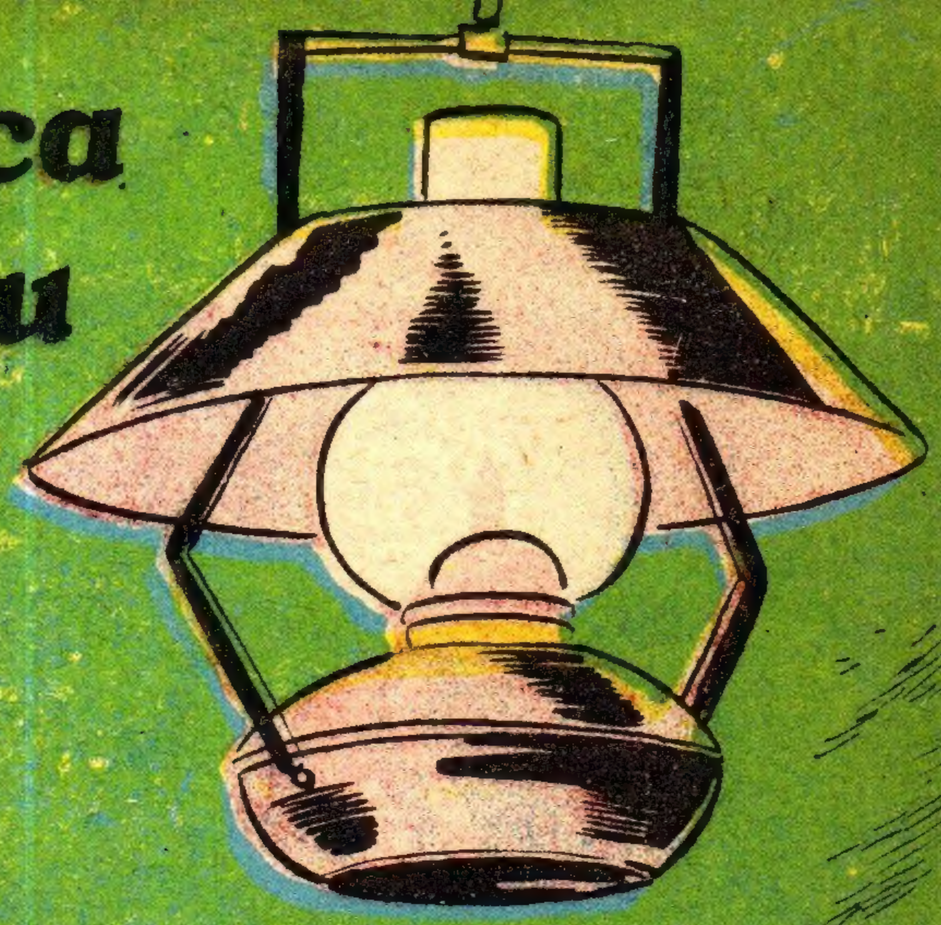

50 Krş.

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ PİLOT 10

BİRAZ SONRA VULDUN ONLARIN YARDIMINA KOŞTU.

İNŞALLAH GEÇ KALMAYIZ

AMİRAL VULDUN TAM ZAMANINDA YETİŞTİ..

MERKEZ SAVAŞ MEVKİİNE. SU KORSANLARA HADLERİNİ BİLDİRELİM!.

UÇAK DENİZE DOĞRU ALÇALIYORDU....

CANKURTARANA BİNİP DERHAL HAVA GEMİSİNİ TERKETTİLER

PARAŞÜTÜ AÇAN DÜĞMEYE BASABİLİRSİN MARK!..

PARAŞÜTÜN AÇILMASI İLE CANKURTARAN MOTORU AĞIR AĞIR DENİZE İNERKEN...

AYNİ ANDA GÖK YÜZÜNDE MÜTHİŞ BİR HARP BAŞLAMIŞTI.

AMİRALİN HER EMRİNDEN SONRA BİR UÇAK DÜŞÜYORDU..

CANKURTARAN SALİMEN DENİZE İNEBİLMİŞTİ..

SPRENGER

MOTOR SULARA DAYANAMAZ ONLARI MUTLAKA BULMALIYIZ.

ŞEY RADARDA BİR NOKTA!.

HERHALDE ONLAR.

HAYDİ! DENİZLUCAĞI

YAŞASIN! GÖRDÜLER

AMİRAL VULDUN YAMAN ADAM VESSELÂM, ÇOK YAMAN...

DEVAMI VAR

Ölüm Çıngırağı

hikâye

ÇEVİREN : GÖNÜL SUVEREN

GARİP mahlûk, hayatından memnundu. İnce, kül rengi vücuduyla, tozlu toprakta yuvarlanıyor, o yabancı, sözsüz şarkısını söylüyordu. Boşlukta yaşayan gri mahlûklar içerisinde sadece o, bu yeşil, münbit, masum dünyayı keşfetmişti.

Yemek bulmuştu o... Yerde sürünen avlar... Dört ayağının üstünde yürüyen avlar... Ve daha mühimi, iki ayağı üzerinde yürüyen, tüysüz, nefis av...

Arzın güneşi, gri mahlûğun koşarken kaldırdığı tozları pırıldatıyordu. Fakat insan gözünün bu hayvanı görmesi de imkânsızdı. O, parlak, titrek bir hiçten ibaretti. İnsanların farkedemiyeceği, homurdanan, iri dişli bir mahlûk...

Gri mahlûk acaip sesler çıkararak gülüyordu. Onun silâhı da bu değil miydi? İyi gelişmiş beyinli yaratıklar bu gri mahlûkları kat'iyen göremezlerdi.

Görünmeyen gri mahlûk, bir zafer şarkısı söylüyordu... Sonra çölün ortasında birdenbire durakladı. Yemek zamanı gelmişti artık... Fakat tereddüt ediyordu. Yıldızlar arasındaki o boşluğa, buluşma yerine dönmesi, arz denilen bu yerin iştah açacak avlarla dolu olduğunu bildirmesi lâzımdı.

Onu da buraya yemek aramak için göndermişlerdi. O anda, kendisi gibi diğer gri hayvanlar, öbür sekiz yıldızda dolaşıyor, obur iştahlarını karşılayacak kadar bol gıdayla dolu bir yer arıyordu.

Bunlardan bazıları belki dönemiyeceklerdi. Fakat arkalarından da ağlanmıyacaktı. Zira onlar, vazife uğruna can vermiş sayılacaklardı. Onlar dönmeyince, diğer gri mahlûklar, arkadaşlarının gittiği yıldızların tehlikeli olduğunu onlıyacak ve oraya ayak basmıyacaklardı.

Gri mahlûk, ileriye, iki ayaklı avların dolu olduğu yere doğru baktı. Fakat vazife vazifeydi. Gidip, arkadaşlarına haber vermesi lâzımdı. O zaman buraya gelecek, arzdaki canlıları yiyip bitirecekler di.

Birdenbire bir ses duydu. Uçsuz bucaksız çölün ortasında o iki ayaklı avlardan belirmişti. Bir erkek ve bir kadındı bu... Gri mahlûk, çok acıkmış olduğunu hissetti.

★

Mona hayretle:

— «Sen bu çöle mi güzel diyorsun?» dedi. «Ciddî misin?...»

Kovboy, açık, kırmızı otomobilinin direksiyonuna sıkı sıkı sarılıp, birşeyler mırıldandı. Genç kız:

— «Çölün ne güzelliği olabilir ki?» diye devam etti. «Bak, deniz veya göle bir diyeceğim yok...»

Çantasını açarak aynasını çıkardı; sonra birdenbire haykırdı. Val:

— «Ne var Mona?» dedi.

Genç kız, titreyen parmağıyla önlerini, yolu işaret etti:

— «Orada!... Orada!...»

— «Ben birşey görmüyorum...»

— «Şu kayaların arasında birşey var gibi geldi bana... Bir hareket oldu.»

— «Şimdi orada birşey yok...»

— «Bilmem ki... Bu, parlak birşeydi... Hava gibi birşey...»

★

Gri mahlûk ise bekliyordu. Kırmızı şey ona doğru ilerlemekteydi. Önde ise, o iki nefis av kımıldanıp duruyordu. Gri mahlûk dişlerini gösterdi, midesi guruldayıp duruyordu.

Vazife ile açlık mücadele ediyordu artık... Boşluğa dönüp haber vermesi lâzımdı... Ama, evvelâ şu iki avı yiyebilirdi... Dönmesi lâzımdı... Karnını doyurabilirdi... Yola doğru döndü. Evet, evvelâ şu iki avı yiyecekti.

Arkasında, yerde bir hışırtı oldu. Döndü.

Yerde, arza mahsus bir mahlûk sürünerek ilerledi ve kuyruğunu kaldırdı. Kuyruğun çıkardığı çıngırak gibi ses, gri mahlûku sinirlendirmişti. Uzun antenini uzatarak, yerde sürünen bu hayvanı yana itmek istedi.

Fakat yerde sürünen arza mahsus bu yaratığın boncuk gibi gözleri ona dikilmişti. Beyni insanlarınki kadar ge-

(Devamı 18. sayfada)

KAMELOT SATOSUNUN ESRARI (12) GARTH

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI 13 GARTH

O ZAMAN BÜTÜN MAKSADINI BEN DE ANLARIM !.

EVET, SANA HAYAT BİLLURLARINI GÖSTERMELİYİM !.

S.90

DÖĞÜŞMEYE KALKARSAN HİSSEDERİM. BİR EMRİMLE BOYNUNDAKİ HALKA DARALIR VE SENİ BOĞAR !.

ŞATONUN KORİDORLARINDA İLERLERLER...

AÇIL !

ALİMLER BİR HAYVANI DEĞİŞTİRECEKLER

KAPIYI AÇ DİYORUM

SORL GELDİ !

BİZDEN ÜSTÜN BİR İNSAN MEYDANA GETİRDİĞİMİZE ÇOK DİŞMANIM

S. 91

GİR GARTH !

S.92

HAYAT BİLLURLARININ YANINA BİR BÜYÜCÜ MÜ SOKTUN ?

BENİ TENKİD Mİ EDİYORSUN BUDALA RAYNOL

ARTIK HER ŞEYİN HAKİMİ BENİM, BEN ...

HAYAT BİLLURLARINI SİZDEN İYİ KULLANIRIM ANLAŞILDI MI ?

EVET, TABİ !.

S. 93

HAYDİ ŞİMDİ O BASİT İŞLERİNİZE BAKIN ....

KAFAMI KIZDIRMAYIN HA !.

S.94

BÜYÜCÜYE HAYAT BİLLURLARINI İZAH EDİN !.

ALİMLER SORL'A İTAAT EDERLER...

BİLLURLAR GÖKTEKİ YILDIZLAR GİBİ BOŞLUKTA DÖNER

BU İŞİN SIRRINI MERLİNDEN BAŞKA KİMSE BİLMİYOR

BİLMEDEN KULLANIRIZ

DEVAMI VAR

Dünyanın Sonu Ne Zaman?

Kâinat hakkındaki bilgimizi arttırmağa çalışırken üzerinde yaşadığımız dünyanın geleceği ile de yakından ilgilenmek mecburiyetindeyiz. Yüksek ilim adamlarının hesaplarına göre, daha dünyamız 10.000 milyon yıl yaşıyabilir. Ama beklenmedik bir kaza bu uzak yılları göz açıp kapayana kadar kısa bir süre içinde silip atar ve işte o zaman...

ÇEVİREN: H. FİKRİ VEREL

DÜŞÜNCELER IRMAĞI VE İNSANOĞLU

GEÇENDE yine bir vesile ile aynada kendimi uzun boylu tetkik ettim. Hey gidi günler hey; kişi nasıl da bu hâle gelebiliyor? Nasıl da böylesine çabuk yıpranıp yok olmağa doğru sür'atle ilerliyor? Artan çizgilere, feri ağır ağır sönen gözlere, iyiden iyiye kırlaşan saçlara baktıkça bir tuhaf oluyor doğrusu insan... Tükenmek, bitmek, ot veya toprak olmak istemiyor bir türlü... Bu, bir direniş elbet. Tabiat kurallarına bile bile direniş. Soluksuz kalacağı ânı düşündü mü insan, fildişi kulesine çekilmek lüzumunu hissediyor birdenbire... Medeniyetten, diğer nimetlerin azametli güzelliklerinden sıyrılıp, ölmeden ölmek istiyor!

İşte böyle bir çetrefil durum yarattı yüzümü uzun boylu aynada görmek benim. Fakat sonra, «hele bir kendine gel bakalım!» dedim; «ölüm kapını henüz çalmış değil... Demek ki önünde, başka konularla ilgilenecek, yaşamanın gerçek tadını çıkaracak zamanın bol... Şöyle etrafınla ilgilenip, senden çook daha yaşlı olan dünyaya sarılsana!»

Bu iç konuşma, beni biraz kendime getirir gibi oldu. «Sahi,» dedim kendi kendime; «dünya benden daha ihtiyar, çehresi daha bol kırışıklarla dolu!» Sonra birden iliklerime kadar titredim: Ya benden evvel o ölürse?...

Dünyanın ölümü kolay iş değil elbet. Ama itiraf edelim ki, korkunç bir şey! Üzerinde yaşadığım dünyanın **hayatı,** şimdi beni daha fazla ilgilendiriyordu. Biz, ona bağlı olarak yaşayan yaratıklar, aslında, dünyaya tâbi değil miydik? Bakıyorum ilim adamları durup dinlenmeden insan hayatını uzatmak gayesiyle yeni yeni keşifler peşinde koşuyorlar; ötede kâinatın başka âlemlerine geziler hazırlanıyor, hattâ gelecek asırda Ay'ın nasıl ve hangi yollardan fethedileceği hesaplanıyor. Bunlar için sarfedilen paranın, servetin haddi hesabı yok!

Hepsi iyi, hepsi güzel. Fa-

kat ya dünyamız? Onun başına bir felâket gelecek olursa, ne yapacağız? Haydi kendimizi düşünmiyelim; gelecek kuşaklar ne yapacaklar? Bugünden torunlarımızın torunlarının torunlarını düşünmek zorunda değil miyiz?

Bizden evvel yaşayan ilim adamları, bugünleri düşünerek çalıştıklarına göre, bizler de asırlarca sonra dünyaya gelecek kuşakları yürekten ve samimî olarak düşünmek mecburiyetindeyiz. Aksi davranış, insanlığın dışında bir tutum olur kanısındayım. Bu konuda bütün medenî kişilerin birleşeceklerinde şüphem yok... Mutlu bir geleceği yaratmak bizim elimizdedir. Birbirimize saygılı davranıp, haklarımızı müştereken savunduğumuz sürece, dünyadaki «saadet» ortamı içinde kalabiliriz.

KÂİNATIN EN BÜYÜK TRAJEDİSİ

Filozofça düşüncelerin tatlı akımından kurtulup, kendimi ihtiyarlayan, yahut yaşlandığı iddia edilen dünyamıza verdim. Belki bine yakın kitap karıştırıp, tanıdık yüz ilim adamının kapısını çaldım. Hemen hepsine de sorduğum sual aşağı yukarı şu oluyordu:

— «Ya dünya bizden evvel ölürse?...»

Bir insan için sanırım ki, kâinatın en müthiş trajedisi budur. Dünya ile birlikte yok olma, o dehşet verici ânı yaşarken ölmek! Herşeyin bir başlangıcı ve sonu olduğuna göre, elbet bir gün bu da başımıza gelecek. Yapılan önemli ve aşağı yukarı kat'ileşmiş hesaplara göre, dünyamız 10 milyon yıl sonra ölecektir. Uzun bir vâde bu... O zamana kadar nice nice kuşaklar değişecek, medeniyet nice nice yeniliklere şahit olacak.

Fakat, evdeki pazar çarşıya uymayabilir de... Gök ve yer bilginleri, bu hesabı iyi yapmış olabilirler; kendilerine bir şey diyemeyiz. Lâkin acaba dünyanın ömrü sadece belirli yılların geçip gitmesiyle mi hesaplanabilir?

Buna bakılırsa, muhtelif kıt'alarda yaşayan, muhtelif ırka mensup insanların ortalama yaşama süreleri herkesçe malûmdur. Bu süre 60-80 arasında değişir. Gel gör ki, beklenmedik bir felâket, deprem, sel baskını, bulaşıcı amansız hastalıklar, bilinen bu ortalama rakamını her an altüst etmeğe kâfidir. O halde? O halde kesinlikler diye birşey yoktur bu gibi konularda...

Gelelim yine dünyamıza... Ay'a gitmenin heyecanı içinde bulunduğumuz bir asırda, hayâllerin gerçekleşebilmesi pek de zor değildir. Gereken devamlı çalışmalar, insanoğluna çok parlak gelecekler vaadediyor. Hattâ bazan kendimize güvenimiz o derece artıyor ki, fezayı hemen iki gün sonra avucumuzun içine alabileceğimize bile inanıyoruz. İnanmak ve inanarak çalışmak «yaşamak», «yaşadığını idrak etmek» demektir. Bunu yaparken, bir de kolay kolay önüne geçemiyeceğimiz bir konuya temas edelim:

Dünyanın belirli hayatı bundan böyle daha 10 milyon yıldır deniyor, değil mi? Tamam, itirazımız yok buna... Hattâ muhtemel görülmeyen olaylar bir tarafa bırakılırsa, belki milyon rakamı milyarları da bulabilir.

Hah, tam zamanında buldum kelimeyi... Muhtemel... Evet, muhtemel olaylar... İşte üzerine dikkatle eğilmemiz gereken konu asıl budur sanırım. Beşer ırkını, dünyanın oluşundan beri türlü türlü tehlikeler tehdit etmiştir. Koskoca ırkların muhtelif felâketlerle, beklenmedik tabiî âfetlerle yeryüzünden silinip gittiklerini biliyoruz.

Böyle bir felâket, dünyamızın da başına gelemez mi?

İlim adamları da, okuduğum kitaplar da gösteriyor ki, bu sualin acı, fakat gerçek cevabı şudur:

— «Elbette gelebilir!»

(Sonu gelecek sayıda)

BÜYÜK Ateş

SAYI: 23 CİLT: 2
6 EYLÜL 1960

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul müdür: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Yayınlayan: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

AZ SONRA BEN DE SANA UĞRAYACAKTIM
BU GÜN HİÇ ÇIKMADIN DEMEK ?

ÇIKSAYDIM KAPIDAKİ GÖRÜRDÜ
BURADAN DA ÇIKABİLİRSİN

AÇIK KONUŞ ŞERİF!
ETRAFTA ÖLÜM DOLAŞIYOR. AZ EVVEL ŞEHRİN EN ZENGİNİ DE ÖLDÜRÜLDÜ !.
223

ODANI ARAYACAĞIM
TABİ..SAKLAYACAK ŞEYİM YOK!

BENİMLE FAZLA UĞRAŞIYORSUN ŞERİF. KİM OLDUĞUMU SÖYLEMİŞTİM
ELLERİNİ UZAT BAKALIM !.

HIMM TEMİZ !.
NE UMUYORDUNUZ Kİ ?
224

DIŞARI ÇIKACAĞIM İŞİN YOKSA BİR İKİ KADEH İÇELİM
İÇKİNİ UZAKLARDA İÇMENİ TAVSİYE EDERİM !.

HER HALDE BENİ ŞEHİRDEN KOVMUYORSUN
SUÇUNU GÖRMEDEN SANA DOKUNAMAM
225

EĞER ROL YAPIYORSA MÜKEMMEL ARTİST !

MERHABA MİSTER HUSKINS
CİNAYETİ DUYDUM
SAKİN OL HUSKINS

ŞERİF, KATİLİ BULMAK VAZİFENDİR !.
ZATEN BU İŞİN ÜZERİNDEYİM !

BELKİ SIRA BENDE ŞİMDİ ŞERİF !.
KATİLİN LİSTESİNDE SİZİN İSMİNİZ YOKKİ AMA !.
226

Tabanca Kanunu

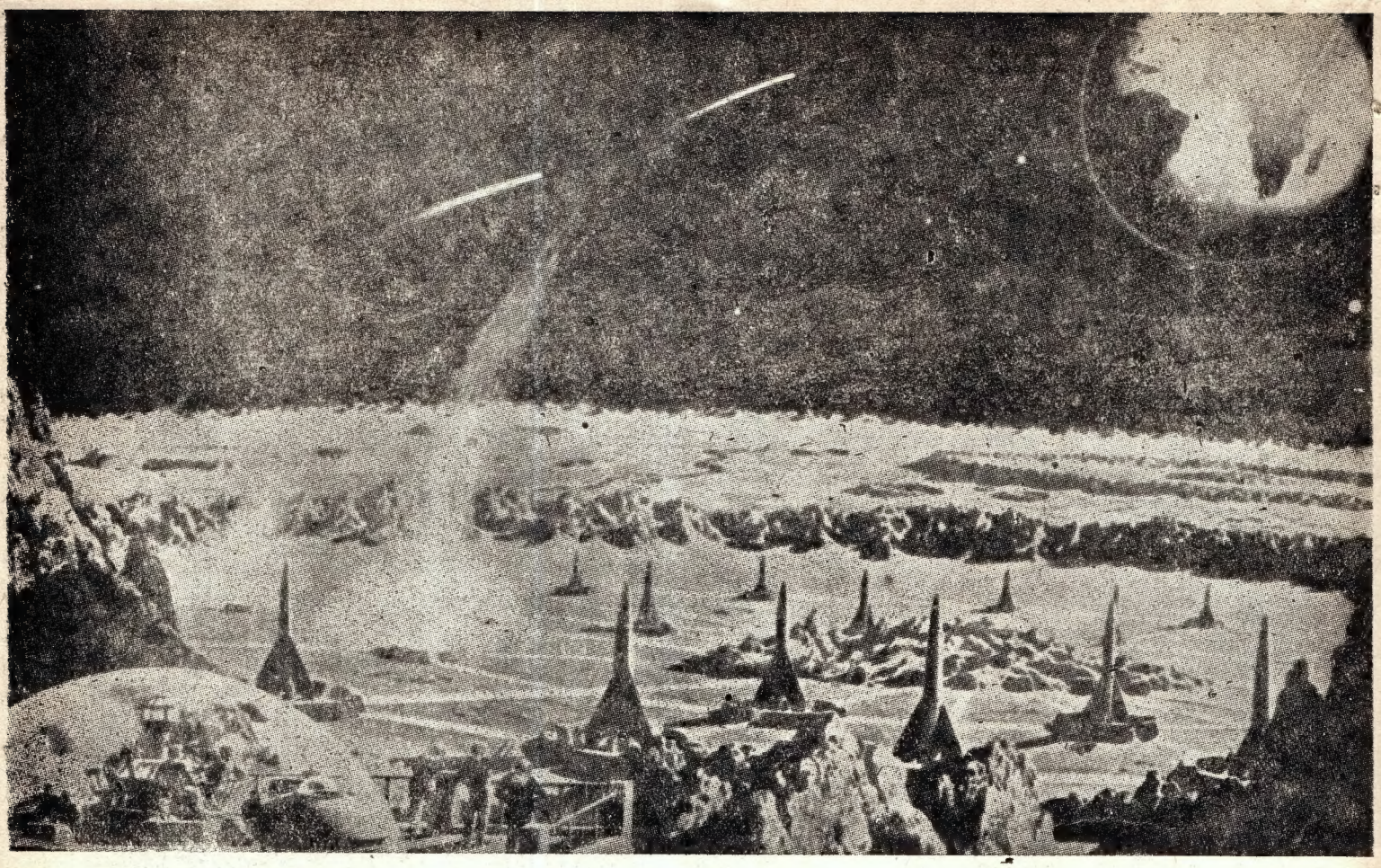

Ay'da kurulan istasyonlardan dünyaya füze gönderiliyor...

DÜNYAYA

Merihlileı kürremizi i

ASRIMIZDA yaşayan insanlardan pek çoğu; «Keşke bu zamanda doğmasaydık; bundan bir asır sonra dünyaya gelseydik, Ne güzel olurdu o zaman!...» diye düşünürler. Bu düşüncelerinin sebebi, ilim adamlarının bundan bir asır sonra fezaya gidileceğini söylemesinden ileri gelmektedir.

Öyle ya, fezaya uçmayı, orada bulunan yıldızlara gitmeyi kim istemez ki!... Bambaşka bir muhit, bambaşka bir âlem; nihayet asırlardanberi söylenilegelen şeylerin hakikat olup olmadığını anlamak... Ve bunları gözle görmek!... İşte insanları çeken, büyüleyen, bunlardır hep...

Bu, aynanın bir yüzüdür. Bir de öteki yüzü vardır. Bu, fezada yaşayan mahlûkların, dünyamızı işgal etmeleridir... Geleceğe ait tahminlerde bulunan yazarlar, ilim adamları, bunun üzerinde ehemmiyetle durmaktadırlar. Yirmi birinci asırda ve ondan sonraki zamanlarda dünyamızın, bu fezalılar tarafından hücuma uğrayacağından kat'î bir lisanla bahsetmektedirler.

Geleceğe ait hayâller kuranlara göre, bu, muhakkak olacakmış... İşte bu da, aynamızın ikinci ve asıl yüzü...

Bizler, canlılar içinde en akıllı olanının insanoğlu olduğunu sanırız. Bu, biraz da fezada yaşayanları bilmememizden ileri gelmektedir. Fakat ünlü muharrirlerin yazdıklarına bakılacak olursa, bu böyle değilmiş... Fezada yaşayan mahlûklar, bizlerden katbekat üstünmüşler... Dünyalıların bilmedikleri yeraltı madenleri sayesinde, medeniyetlerini ilerletmişler, memleketlerini âdeta robotlarla, makinelerle işleyen bir ülke haline getirmişler. Öyle ki, bundan bir müddet sonra insanoğlu fezaya uçtuğu zaman, gördükleri şeyler karşısında ağzı hayretten bir karış açık kalacakmış...

Fezadaki yıldızlarda yaşayan, bu acayip kılıklı mahlûkların, medeniyet bakımından bu derece üstün olmaları, dünyamızı hiç şüphe yok ki, hayli zor duruma sokacaktır. Fezadaki bu yıldızlara, gerek Ay'a, gerek Merih'e, gerekse diğer yıldızlara gidildiğinde, oralarda yaşayanlar, bizim varlığımızdan haberdar olacaklardır. Fezada kendilerine benzememekle beraber, insan kılıklı mahlûkların, yâni bizlerin yaşadığını öğrenmek, onların gözlerini, bizim dünyamıza çevirmelerine sebep olacaktır!...

İşte, işin kötü tarafı buradadır. Fezada yaşayanların, harp silâhları bakımından üstünlüğü, biz dünyalıları hayli zor bir duruma sokacaktır. Onlara karşı koyabilmek için insanoğlu, var gücüyle çalışacak, onların sırlarını, harp güçlerinin plânlarını çalabilmek için, fezaya casus üstüne casus gönderecektir.

Yirmi birinci asrın, dünyamızın istiklâlinin sonu olacağını söyleyenler vardır. Fakat ekseri kimseler, buna inanmamaktadırlar. Onları bu şekilde düşünmeye sevkeden âmil şudur: Dünyamızdaki bütün milletler, dünyanın istiklâlini kaybetme tehlikesi karşısında birleşecekler ve hep beraber fezalılara karşı kovmaya çalışacaklardır. Öyle ki, bu feza tehlikesi, dünyamızda, asırlar boyunca özlenen dostluk havasının yerleşmesine, insanoğlunun birbiriyle kardeş gibi geçinmesine yol açacaktır.

Bir taraftan dünyamızda yaşayan milletler arasındaki dostluk paktı, diğer taraftan dünyalıların başta Ay olmak üzere, fezadaki bazı yıldızlarla imzalayacakları dostluk

"Yirmibirinci asırda dü
man bir millet kalmıya
yamızı işgal etme tehlik
yapacaktır." Bu da, ile
zan muharrirlerin

DERLEYEN : ER

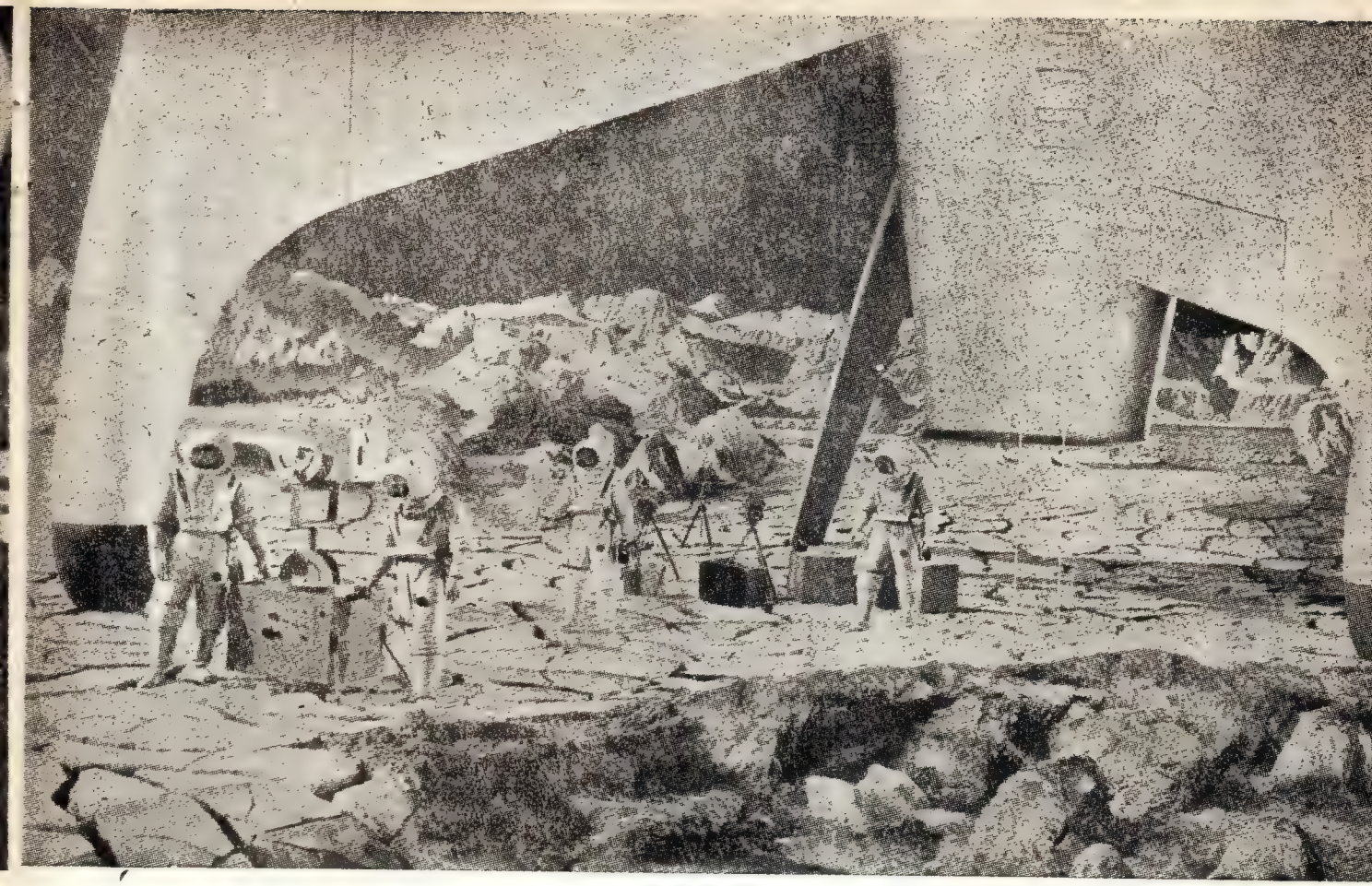

Dünyamızı işgale hazırlanan fezalıları gösteren temsilî resim

HÜCUM!

işgale mi hazırlıyor?

dünyamızda birbirine düş-
yacaktır. Fezalıların dün-
ikesi, onları birbirine dost
lerisi hakkında yazılar ya-
fikirlerinden birisi...

ERDOĞAN SEVGİN

paktları, dünyamızın hürriyetini kaybetmemesinde başlıca rolü oynayacaktır.

FEZA İNSANLARI

Feza insanlarının, fezalar arası servislerle dünyamıza gelmeleri, insanoğlunu hayli şaşırtacaktır ilk önce... Zira bu acayip mahlûklardan, kimisinin yarı hayvan, yarı insan şeklinde olmaları, bir kısmının kıpkırmızı bir şekilde bulunmaları, insanları, ilk önceleri tiksindirecektir. Tabiî, zamanla onlara alışacaklardır. Ve dünyalılarla dost fezalılar arasında hakikaten herkesin gıpta ile bakacakları bir kaynaşma başlıyacaktır. Öyle ki, âdeta canciğer kuzu sarması olacaklardır!...

Dünyalılarla fezalılar arasındaki bu dostluk, evlenmelere de sebep olacaktır. Bilhassa dünya erkekleri, feza kızlarına fazlasiyle tutulacaklardır. Onlarla dünya erkekleri arasındaki evlenmeler bir hayli kabarık yekûn tutacaktır. Ve feza kızlarının acayip şekilleri, bu evlenmeler üzerinde hiçbir tesir yapmıyacaktır.

İşte yirmi birinci asırda olacakların, bir başka cephesinden kısa bir panoroması... İçinde insanlığı tehlikeye düşürecek olan bazı hâdiselerin olmasına rağmen, hoş değil mi?... İnsan, o zamanlarda yaşamayı arzulamıyor mu?... Ve nihayet, bunda haklı değil mi?...

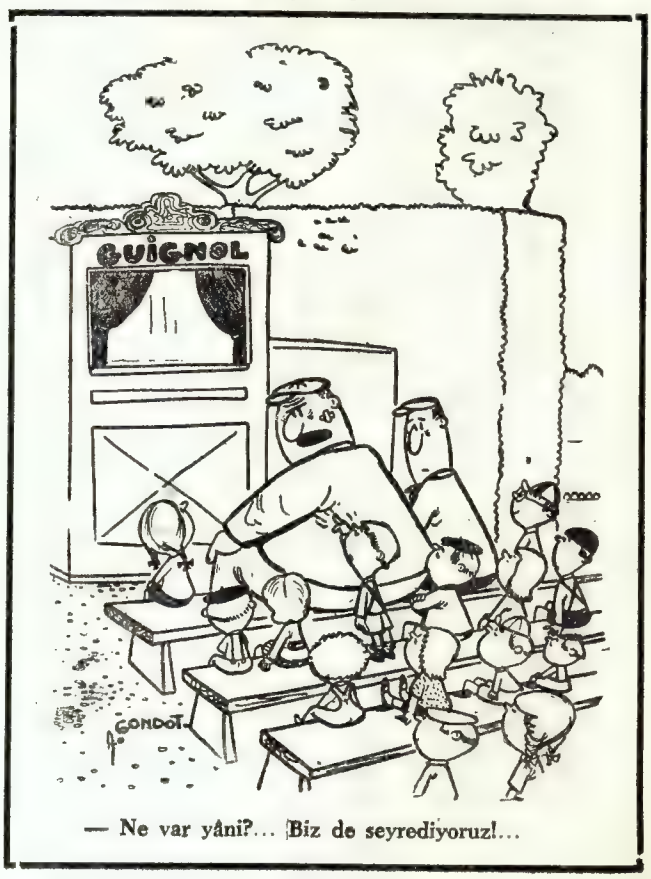

— Ne var yâni?... Biz de seyrediyoruz!...

KORKUSUZ ŞÖVALYE 0

KORKUSUZ ŞÖVALYE 2

ALTIN KURŞUN ÇETESİ

NAKLEDEN: H. FİKRİ VEREL

Onun için «Allahsız Cef» derlerdi insan değil, âdeta bir kasaptı...

— 1 —

ÖNCE YUMRUKLAR KONUŞTU!

«Yemeğe niyetlendiği kurbanları ile, onları yiyinceye kadar dost kalabilecek biriciy hayvan, insandır!...»

Mavi Gölge» meyhanesinin kapısı bir tekme ile ardına kadar açıldı birdenbire. Sonra mahmuz sesleri, içerdeki bütün gürültüyü bir anda boğdu. Duvarlara yerleştirilen lâmbalardan sızan ışıkta, beş kişinin ağır ağır ilerledikleri görüldü.

Arka masalardan birinde oturmakta olan iki kişi, ellerini derhal tabancalarına atarak doğruldular. Uzun boylusu, yanındakine dönerek homurdandı:

— «Köpeğin burada yine ne işi var?»

Beriki gülümsemeğe çalışarak cevap verdi:

— «Belki yiyecek bir dost arıyordur! Yalnız tavsiye ederim, bu sefer fazla diklenme! Bir hafta evvel Azrail'in elinden nasıl kurtulduğumuzu biliyorsun!»

Uzun boylu adamın yüzü allak bullak oldu:

— «Hesap ânının yaklaşmakta olduğunu sezer gibi oluyorum. Elimden alınmadık bir şu tabancam kaldı. İntikam duyguları ile uykularım kaçıyor. Huzursuz bir adam oldum gitti!»

— «Öfkene mağlûp olma Bil! Bizi farkettiler galiba...»

— «Nasıl da alay ederek bakıyorlar değil mi?»

— «Unutma ki herif, havada uçan kuşu gözü kapalı ve hattâ karanlıkta bile vurmağa muktedirdir!»

— «Benim kurşunlarım da onun geberesi vücuduna girebilmek için günlerdir kaşınıyor!...»

— «Tehlikeli bir oyun olur bu. Beni dinle Bil! Çekip gidelim şuradan. Sol gözüm kaşınıyor. Bir iş gelecek başımıza...»

— «Mari'yi görmeden bir adım atmam!»

— «Yine bu kıza mı takıldın?...»

— «İstersen sen gidebilirsin! Artık elimde ne çiftliğin var, ne de seni kana kana içirebilecek param!...»

— «Ben senin dostunum Bil! Ak gününde olduğu gibi, kara gününde de seninle beraber olacağım. İntikam için vakit erken. Kuvvetlenmeliyiz. Unutma ki, Şerif de onları tutuyor!»

— «Baba ocağını birkaç serseriye vermiyeceğim Cipsi!»

— «Mütemadiyen sana bakıyorlar Bil. Çıkalım!»

Bu müddet zarfında meyhanenin havası tamamen değişmişti. Evvelce yüksek perdeden konuşup, masalarda nâra atanlar, şimdi âdeta süt dökmüş kedi gibi, oldukları yere sinmişlerdi. Gelenlerden korkuyorlardı sanki...

Mahmuz şakırdatanlardan biri, en öndeki, bara yaslanarak alaylı alaylı etrafı süzdü. Sonra gözleri bir noktaya takılıp kaldı. Oradaki iki kişiye bakıyordu. Çene kemikleri hafif hafif oynamaktaydı.

Arkasında duran sakallı, kırmızı mintanlı arkadaşı, kulağına eğilerek:

— «Ben onların tekrar buraya döneceklerine ihtimal vermemiştim Şef!» dedi. «Demek hâlâ akılları başlarına gelmemiş!»

Muhatabı, cebinden bir kutu çıkarıp, simsiyah olmuş dişlerinin arasına bir avuç tütün atarak çiğnemeğe başladı:

— «Peki, ne düşünüyor-

sun ?...»

— «Kızın karşısında temizce bir pataklamayı...»

— «Güzel bir fikir... Çiftlik elden gittikten sonra Mari'nin ona yüz vereceği de şüpheli... Hıh, budala! Elini de tabancasının kabzasına yaslamış...»

— «Belki de bu haliyle, bizden korkmadığını anlatmak istiyor!...»

Bara yaslı duran adam, az önce ağzına attığı tütünleri barmenin suratına tükürerek:

— «Doldur bakalım kadehleri!» dedi. «Bu gece eğleneceğiz!...»

Sonra yine arkadaki masaya bakmağa başladı:

— «Bil akıllanmamış arslanım. Burnu da fazla sivri...»

— «Tek bir kurşun ucunu götürmeğe yeter de artar bile şef... Böylece hiç zahmetsiz, mükemmel bir estetik ameliyatı yapmış olursun!»

— «Kıyaksın Sam! Biraz açıl bakalım!...»

Beşin dördü, yarım adım kadar geriledikleri sırada, bir tabancanın bütün kurşunları boşalmış bulunuyordu. Meyhanedekiler durumu kavrayamamışlardı. Tabanca ne zaman çekilmiş, kurşunlar nasıl böyle bir anda tam hedefini bulmuşlardı? Yalnız gördükleri yegâne şey, eski çiftliksahibi Bil ile kâhyası Cipsi'nin kanlı elleri ve yere düşmüş olan tabancaları idi.

Ateş eden adam, korkunç bir kahkahayla gülerek:

— «Bundan sonra erkeklerin taşıdığı tabancayı beline asmazsın inşallah Bil!» diye seslendi. «Bu oyuncak senin gibi hanım evlâtları için yapılmamıştır. Evvelki pazarlığımızda bir daha bu kasabaya gelmiyeceğini vaadetmiştin bana! Sözünde durmayan enayileri sevmediğimi bilirsin Bil! Yinni dört saatlik son mühletimi veriyorum. Aksi takdirde dünyanın herhangi bir yerinde de yaşayamıyacağına bahse girerim!»

Meyhanenin sahibi ile, aynı zamanda şantözlüğünü yapan güzel sarışın kızı Mari de tabanca sesini duyar duymaz salona koşmuşlardı. Durum meydandaydı. Bil'in bütün malını mülkünü ele geçiren meşhur Kara Belâ Cef, zavallı oğlanla eğleniyordu. Teh likeli bir şekilde eğleniyordu hem... Mari, işin büyümesini önleyebilmek için, caza işaret ederek salonun ortasına geldi.

Müşteriler onu görür görmez çılgınca alkışlamağa başladılar. Bu iki kalpli ve hakikaten çok güzel olan kıza, hemen hemen kasabanın bütün erkekleri kör âşıktı. Geceleri herkesin rüyasına giren Mari,önüne yığılan altınlara, en parlak izdivaç tekliflerine daima red cevabı veriyor, babasının yanında namusu ile çalışmağa gayret ediyordu.

Annesi büyük şehirlerin birinde dansözlük yaparken babası ile tanışmış ve evlenerek buraya gelmişlerdi. Mes'ut bir yuva kurmuşlar, kendi yağları ile kavrulmağa başlamışlar, fakat günün birinde annesi, babasını bırakarak zengin bir haydutla birlikte, bilinmeyen diyarlara kaçıp gitmişti. Ondan sonra artık meyhaneci, bütün sevgisini kızına vermiş, onu arzu ettiği gibi yetiştirmişti.

Mari, annesi kaçtıktan sonra, büyük bir şehre gitmiş, orada okumuş, iyi bir tahsil ve terbiye görerek, tekrar babasının yanına dönmüştü. Aslında babası, onun bu kasabaya yerleşmesine şiddetle muhalifti. Saadetinin bozulduğu bir eve girmesi, ne idüğü belirsiz birtakım insanlarla temasta olması, arzu edilecek şeyler değildi elbet...

Ama Mari, bu düğümü de çözmekte gecikmemişti. Babasının kendisine olan gerçek sevgisinden istifade ederek, yuvalarını yeni baştan düzenlemiş, eski hâtıraları tamamen yok etmiş, bu arada meyhaneye yeni bir hava getirebilmek için de, bizzat şarkı söylemeğe başlamıştı. İyi para kazanıyorlardı. Rahatları ve huzurları yerinde idi. Onların da herkes gibi çekindikleri tek insan, şu küstah ve kendini beğenmiş Kara Belâ Cef'ti.

Bu herif için Allahsız Cef de derlerdi. İnsan değil, kasaptı herif! Bir dağı yıkacak kadar korkunç kuvveti, en mahrem meselelerin altından kalkabilecek kadar müthiş zekâsı ve o güne kadar kasabada görülmemiş ustalıkta bir atıcılığı vardı. Allahtan korkan herkes, ondan da çekinirdi. Bir yumrukla iki kişinin birden çenesini dağıtıverdiği çok olmuştu. Tabanca çekmekteki ustalığına herkes parmak ısırırdı Allahsız Cef'in. Üstelik bir de bıçkındı! Her kadının kendisine boyun eğeceğinden emin olduğundan, bütün kadınlara sarkıntılık ederdi!... Zaman zaman ortadan kaybolur, sonra bir gece yarısı altın dolu torbalarla çıkagelirdi. Kısacası, karışık işlerin biçilmiş kaftanıydı Cef...

(Devamı var)

ULUYAN MAYMUN

Güney Amerika memleketlerinden Brezilya'nın ormanları, uluyan maymunların çirkin sesleriyle çın çın çınlar. Bu maymun, uluduğu zaman, bütün ormanı dolduran bir ses çıkarır. Kudretli sesiyle, insanda, ormandaki bütün maymunların katliama uğradığı intibaını uyandıran bir yaygara koparır.

İhtiyar erkekler, bu konserin elebaşılarıdır; karşı karşıya oturup birbirlerine seslenmeleri, bütün diğer uluyanların onlara katılmalarıyla sonuçlanır. Maamafih bir tehlikenin yaklaştığını sezdikleri an, seslerini keserler.

Renklerinden dolayı, kırmızı uluyan ve siyah uluyan diye isimlendirilmiş maymunlar vardır. Bunlar ve diğer cinsler, Güney Amerika'nın balta girmemiş ormanlarında yaşarlar ve ekseriya en sıcak bölgelerde bulunurlar. İstedikleri gibi kıvırabildikleri kuvvetli kuyrukları vardır; ağaçların üzerinde yaşarlar ve meyva ile yaprak yiyerek karınlarını doyururlar.

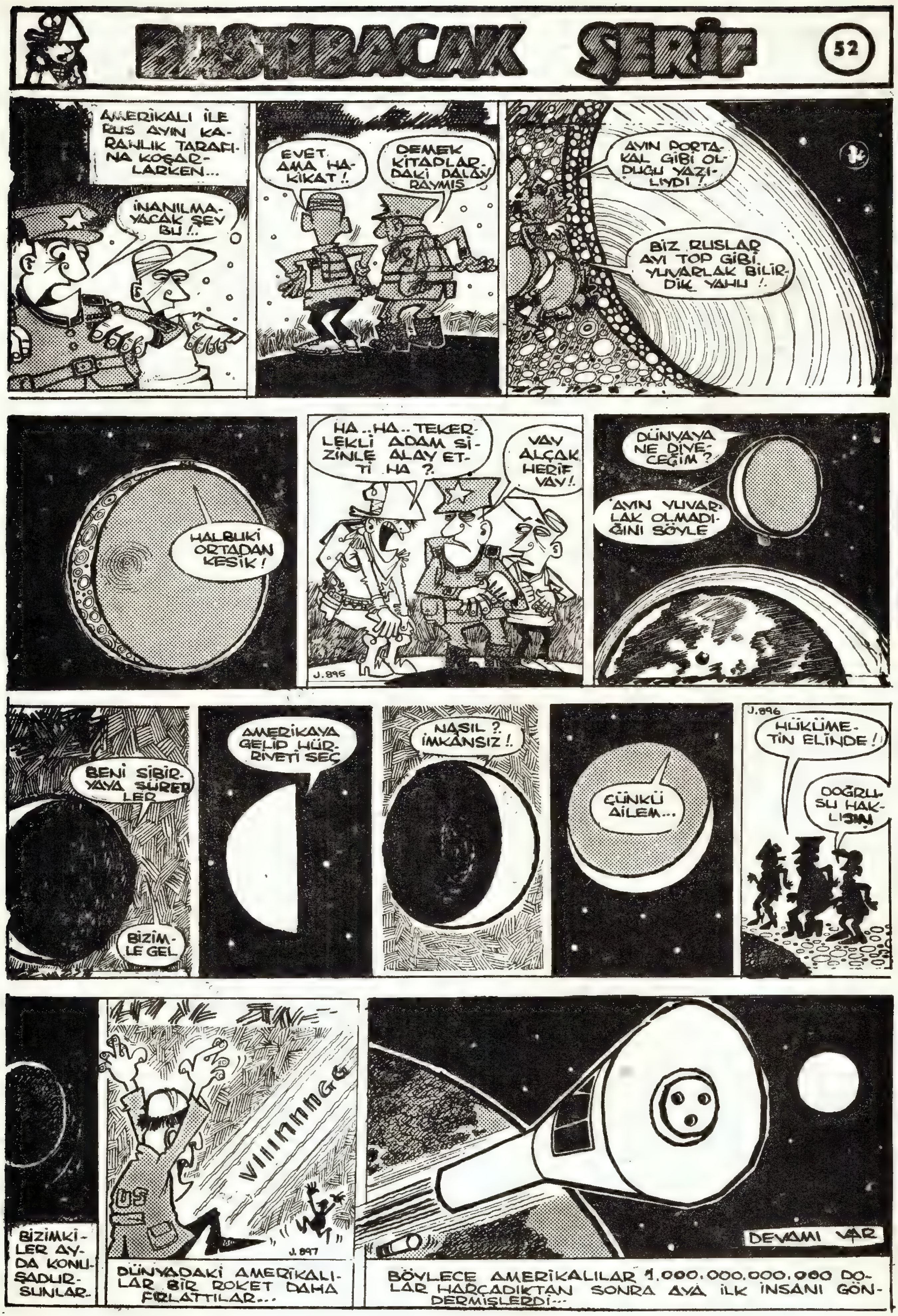
BASTIBACAK ŞERİF
52
AMERİKALI İLE RUS AYIN KARANLIK TARAFINA KOŞARLARKEN...
İNANILMAYACAK ŞEY BU!..
EVET, AMA HAKİKAT!.
DEMEK KİTAPLARDAKİ PALAVRAYMIŞ
AYIN PORTAKAL GİBİ OLDUĞU YAZILIYDI!.
BİZ RUSLAR AYI TOP GİBİ YUVARLAK BİLİRDİK YAHU!.
HALBUKİ ORTADAN KESİK!
HA..HA..TEKERLEKLİ ADAM SİZİNLE ALAY ETTİ HA?.
VAY ALÇAK HERİF VAY!.
J.895
DÜNYAYA NE DİYECEĞİM?
AYIN YUVARLAK OLMADIĞINI SÖYLE
BENİ SİBİRYAYA SÜRERLER
BİZİMLE GEL
AMERİKAYA GELİP HÜRRİYETİ SEÇ
NASIL?. İMKANSIZ!.
ÇÜNKÜ AİLEM...
J.896
HÜKÜMETİN ELİNDE!
DOĞRUSU HAKLISIN
BİZİMKİLER AYDA KONUŞADURSUNLAR.
VIIIINNMMGG
J.897
DÜNYADAKİ AMERİKALILAR BİR ROKET DAHA FIRLATTILAR...
DEVAMI VAR
BÖYLECE AMERİKALILAR 1.000.000.000.000 DOLAR HARCADIKTAN SONRA AYA İLK İNSANI GÖNDERMİŞLERDİ...

CASUSLAR MEKTEBİ 16

mizah

— Babam sardalye kutusunu açtı mı anne?...

ÇOCUKTAN AL HABERİ

Küçük bir kız çocuğu bakkal dükkânına girer:

— «Bakkal amca, annem söyledi; babam eve geldiği zaman parasını verecek! Yarım kilo sabunla iki çivit verir misin?»

Bakkal sordu:

— «Annen neye gelmedi?»

— «Belki sen vermezsin diye, o da karşıki bakkaldan istemeğe gitti!»

ÜÇ YÜZ SENE YAŞAR MI?

— «Söylendiğine göre kargalar üç yüz sene yaşarlarmış...»

— «Benim bu işe pek inanacağım gelmiyor.»

— «Öyleyse kolayı var. Bir karga alırız ve bunun üç yüz sene yaşayıp yaşamadığını gözlerimizle görürüz!»

HAKLI SORU

Çocuk, annesine:

— «Anne, bize yiyeceği, içeceği Allahın gönderdiği doğru mu?»

— «Evet oğlum!»

— «Parayı da o mu gönderiyor?»

— «Tabiî evlâdım!»

— «O halde babama ne lüzum var?»

AHMAK KADIN

Doktor: — «Ne, böyle soğuk bir havada çocuğunuzu sokağa mı çıkarıyorsunuz? Görmüyor musunuz, termometre sıfırdan aşağı 5 dereceyi gösteriyor!»

Yaşlı kadın: — «Aman bay doktor! Siz de her zaman şaka etmesini seviyorsunuz. Daha üç yaşına basmamış çocuk, termometrenin sıfırdan aşağı 5 dereceyi gösterdiğini anlayabilir mi?»

SINIFTA

Öğretmen, Türkçe dersinde bir masal anlatıyordu. En sonunda şu cümleyi söyledi:

— «İşte çocuklar! Böylece tufan her tarafı sularla kaplayınca, dünya yüzünde canlı hiçbir şey kalmadı!»

— «Peki, balıklar ne oldu öğretmenim?...»

ÖLÜM ÇINGIRAĞI

(Baştarafı 3. sayfada)

lişmemiş olduğu için, gri mahlûku da gayet iyi görebiliyordu. Gri mahlûkun kımıldanması üzerine çökelenivermişti. Sonra atıldı.

Gri mahlûk acıyla haykırdı. O arz yaratığının sivrî dişleri, gri mahlûkun yumuşak vücuduna batmış, sanki oradan içine bir ateş akıtmıştı. Gri mahlûk acı ve hiddetle bağırdı. Arza mahsus yaratık, dişlerini çekinceye kadar tozun üstünde zıpladı durdu.

Sonra sendeliyerek geri çekildi. Fakat gayet ağır hareket edebiliyordu artık... Yerde sürünen arz yaratığının vücuduna akıttığı şey, onu yakıyordu. Sendeledi... Düştü... Tekrar kalktı... Sonra tekrar yere yuvarlandı ve hareketsiz kaldı. Gri mahlûkun son düşüncesi yiyecek oldu. Fakat artık hiçbir şey yiyemiyecekti. Çünkü ölmüştü...

★

Otomobil durdu. Mona:

— «Pekâlâ,» dedi. «İstiyorsan otomobilin üstünü kapa da havasızlıktan boğulalım!...»

Val:

— «Fakat biraz sonra güneş daha kızgınlaşacak!» diye cevap verdi.

— «Pekâlâ, pekâlâ... Ben de biraz dolaşayım bari...»

Genç kız esneyerek otomobilden indi. Sonra olduğu yerde kalakaldı. Karşısında bir çıngıraklı yılan vardı:

— «Val!» diye haykırdı. «Yılan! Yılan!...»

Genç adam hemen:

— «Sakın kımıldama!» dedi. «Kat'iyen kımıldama!...»

Sonra tüfeğini alarak doğruldu. Ve çabucak ateş etti.

Mona:

— «Oh!» dedi. «Tam kafasından vurdun!...»

Val gülümseyerek bir değnekle ölü yılanı havaya kaldırdı. Mona hâlâ korku ve tiksintiyle titriyordu:

— «Fakat,» dedi. «Allah neden böyle korkunç şeyler yaratmış? Bu yılan ne işe yarar meselâ?

Val, omuzunu silkti:

— «Bilmem ki... Bunu ancak Allah bilir...»

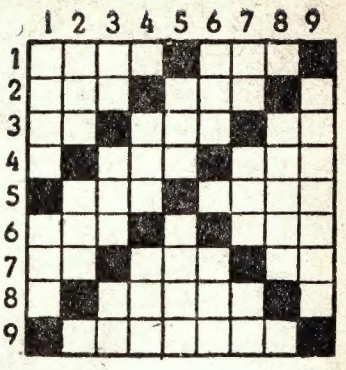

Soldan sağa doğru:

1 — Şehirleri koruyan taş duvar, Anadoluda bir kasaba. 2 — Aza, Nihayet. 3 — Tersinden okunursa sanat, Körfez, Bir nota. 4 — Sokak, Yağıza çalar kül rengi. 5 — Ateş artığı, At yetiştirilen yer. 6 — Eğri ve yokuş olmayan, Tanrıya bağlı kimse. 7 — Sanat, Vapur yanaşan duba, Ter si beyaz. 8 — Bir ışık aracı. 9 — Bolluk.

Yukarıdan aşağı doğru:

1 — Topa benzeyen cisim, Geniş değil. 2 — Avuç içi, Bir çeşit hastalık bakımı. 3 — Tersinden okunursa yabancı, Bir sayı, Bir harfin okunuşu. 4 — Vücut parçalarından biri, Fenalık. 5 — Sağın karşılığı, Sayı. 6 — Uzunluk, Bir tane. 7 — Bir sayı, Bir emir, Bir nota. 8 — Ağacın tepesi. 9 — Çamın meyvası.

GEÇEN SAYIDAKİ BULMACANIN HALLİ

SÖYLEMEDİ

Bay Hasan bir gün iri burunlu bir arkadaşını yemeğe davet etmişti. Yemek esnasında küçük çocuğunun, misafirin yüzüne dik dik baktığını görünce, çocuğun bir pot kırmasından korkarak, ona, konuşma der gibi bir tavırla bakmaya başladı. Çocuk dayanamadı:

— «Babacığım,» dedi. «Merak etmeyin, amcanın burnu için birşey söyliyecek değilim. Sadece onu seyrediyorum...»

Kanundan Kaçılmaz 7

MASKELİ SÜVARİ 26